

מסורת הש"ס

6) מדרס לב. ע"ש,
7) זכרון פו; 8) זכרון
פו; 9) ז' סע; 10) סע;
כד.; 11) ז' ע"פ; 12) סע;
13) ז' שלל מעתלות.

תורה אור השלם

1. קולא אם תיטיב
שאת ואם לא תיטיב
לפתח חצותא רבין ואליק
תשיקוה ואתה תמטיל
ב: בראשית ד'
2. צו את אהרן ואת בניו
לאמר זאת חצות העולה
היא העולה על מוקדה
על המזבח כל העולה
עד הבקר ואל המזבח
תוקד ב: ויקרא ו'
3. וקבש הכהן מידו בד
ומכניסו בד יקבש על
בשרו והרים את הדשן
אשר תאכל האש את
העולה על המזבח ושמו
אצל המזבח: ויקרא ו'
4

הגהות הב"ח

6) רש"י ד"ה קודם חלות
לילה יחזיר ומעלין בהן
דקודם חלות אינו כו' לליל
והד"ה: 3) ד"ה או
מעלין בהן כדקד"ל כל
שנעשים מנחות: 4) ד"ה לו
הלילה כו' ואפי' אם קבע
מה שעל המוקד והסד'י:
ד) ד"ה וכמו חמ"ד כו'
ורבי אהרן דהשן אלמלא:

רבינו הגנאל

לפתח חצותא רבין. הששן
בגמטריא שסידי עולה
הושנה יב בה שפי'ה
ימים כדי שיעור שמו יום
לו רשות להסתיק, יום
אחד והוא יום כיפור לא
רשות להסתיק. בכל
יום תורמין את המזבח
בקריאת הגבר או סמוך
לו מלפניו או מלאחרי
כו'. תנן התם בשחיטת
קודשים פרק שיעור אברים
שפקעו מעל גבי המזבח
קודם חצות יחזיר ומעלין
בהן אחר חצות לא
יחזירו ומועלין בהן.
כלומר כבר עבר זמנם
וברטלה קודשם. מנהגי
מילא אמר רב כותב את
אומר כל הלילה והרים
וכתוב אחר אומר כל
הלילה והקטירו. ובענין
היה כתובת זו השומע
בשחיטת קודשים בפרק
המזבח מקדש באחריות.
פי' קרא דכתבי הכי לא
אשכחנן, כי כתיב קרא
הכי כתיב, על מוקדה
על המזבח כל הלילה,
ותני בתורת כהנים, מה
אני מקיים לא יליו חלב
חגי עד בקר, זהו המזבח
ללמוד שיהו מעלין בו
הארץ האברים שפקעו
מעל גבי המזבח כל הלילה
נהא מה אני מקיים מה
הלילה שיהא נותנו מבוא
השמש והן מתאכלין על
גבי המזבח כל הלילה,
איכ"מ ת"ל עד בקר,
אלא אם אינו ענין לאיכול
אברים מנהג ענין לחיות
החיים, כלמד שתורמין את
המזבח כל הלילה, וכן
ההוא מפורש כך בתורת כהנים אמר רב קרא הוא שכל הלילה כשר להקטרה וכשר להרמה.

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ב.

עין משפט נר מצוה

קו א מיי פ"ב מהל'
ממדין הלכה יא'
קו ב מיי פ"ו מהלכות
מעשה הקבנות ה'
ג ופ"ב מהל' מעילה הלכה
יב'

מוסף רש"י

חלת מאה ושיתין
וארבעה. יומי השנה
שפי'ה ימים (דברים לב.).
תורמין את המזבח.
תמות הדשן מלא
המזבח ועמנו גמורו
כל כש (בבב"ט טו).
מאשמורה הראשונה.
ומשום דנפיש קרנות
ונפש דשן ואין להעלותו
למסות שבאלמנה המזבח
ולקדח את המערה כללה
נדרג למסות ולהעלות
התמיד בעלות השחר
(שם). שפקעו מעל גבי
המזבח. לאכן (בבב"ט
טו). ומעלין בהן.
לכתיב בני מזבח יניחו
(שם). ואין מועלין בהן.
דכיון דהו לכו מעעוליין,
דנפיש דגמרא, הו לכו
דכ שפעעית מזוחו ואין
מועלין צו (שם). מגא
הני מילי. דנפיש תלא
מילא (שם). כל הלילה
והקטירו. על מוקדה על
המזבח כל הלילה עד
הבקר, דהיינו הקטרה
(שם). וכתיב אחד אומר
כל הלילה, וסמיך ליה
והרים את הדשן, ועי'
אלל הלילה קאי דהא
לא כתיב ולבש הכהן
מזו דל אלל כל הלילה
ען הבקר ולבש והרים,
קד שמעתי כסדר יומא
(שם). חציו להקטרה.
ללא הו עיבול זי לאו
דשן ממש הו (שם).
וחציו להרמה. לפילוי
הקטירו שפנין ראויין להרמה
וקריין דשן ומיהו צבר
ממש ליכא למימר דמיקרי
דשן (שם). מתיב רב
בהנא. אלדכ דלמך תלוי
להרמה. דמשמע דקודם
חלות לאו שעת הרמה
היא אפילו מן העששין
דשן (שם).

חוס' ישנים

חלת מאה ושיתין
וארבע. לפי שעת החמה
קאמר. בפי' רבנו הגנאל
כו' תנן התם אברים
כו' כמו שפי' בקונטרס.
קודם חצות יחזיר.
בתיבת פו, בן עקי
דמרי, ולכן קודם חלות
(ל) יחזיר שעדיין אינו אפר
אלל אחר חלות הו אפר.

לפסח חטאם רוצן. יל"ה"ר מחטאיו בעל כרחו: **מתני'** פורמין
את המזבח. הדשן שהוא חותה מן הדשן במחמה פעם אחת בין רב
למעט ובלבד שלא יפחות ממלא קומץ וזמנו בזמרו של כבש וזבלע
בזמקומו שנאמר (ויקרא ו) והרים את הדשן וגו' ושמו אלל המזבח וילפינן
לקמן (י) מוהרים ממנו בזמננו הוא היתה
תחילת צדוקת שחמה דהשכמה: **סמוך**
לו. סמוך לקריאת הגבר לפני קריאתו או
לאחריה: **ציו"כ.** תורם מחטות:
וזבגלים מאשמורה הראשונה. שהיא
צבגלים שהיא הלילה כדלמך בזמננו
צרכות (דף ג.) ג' משמרות הו הלילה.
וזבגמרא (י) מפרש טעמא דכוליה: **ולא**
יתסא קריאת הגבר מנעם. זבגלים
עד שהיתה העזרה מלאה מישראל
הנצילין קרבנותיהן להיות מזומנים
להקריבן אחר התמיד מיד:
גב' אהיכא קיימי. איני יודע לפרשה
וינ"ל דה"ג תנן התם צבגלים שפקעו כו'
והיא משנה בזמ' זכרון (דף פו.) ומתוך
פקיעותן קופלין ופולין מן המערכה:
קודם חלות. לילה: (6) **ומועלין בהן.**
וקודם חלות אינו חשוד עיבול צבצר
שיש צו עדיין ממש לפיכך צריך
להחזירו למערכה וכיון שלא נעשית
כל מלות קדשי ה' קרינן ציה ואית
ציה מעילה לנהנין ממנו: **אחר חלות.**
אין צריך להחזיר (צו) שהחלות עושה
עיבול צבצרים משמלה צו האור
ואין מועלין בהן. כדקד"ל (פסחים דף

טו.) (7) שנעשית מלות און מועלין צו
קרינן ציה קדשי ה' וצמעילה כתיב (ויקרא ה) וחטאה צבגנה מקדשי
ה': **מנה"מ.** דחנות עושה עיבול: **כל הלילה והקטירו.** היא העולה
על מוקדה כל הלילה אלמלא כל הלילה מזהו על מוקדה
אלמלא כל ליליה הויה הקטרת אברים ואפי' (8) מה שעל המוקד אם
פקע: **וכתוב אחד אומר כל הלילה והרים.** דסמיך ליה לההוא
קרא ולבש הכהן מדו צד והרים (י) הדשן אלמלא כל הלילה הויה חשיב
כעיבול וקרי צבר העולה דשן משמלה צו האור וכשר להרימו:
חציו להקטרה. שאינו עיבול ואם פקעו צריך להחזיר להקטיר
וחציו להרמה מלכות ולכן דשן אלמלא חנות משויא ליה עיבול:
ואי

הדשן מ"ט וימנין הכי וימנין הכי הלכך פריך רב כהנא התם כי הכא אלל א"ר יוחנן תרומת הדשן מקרא דעד צקר נפקא א"ר י"ל אלל
א"ר יוחנן קרא קמא כולו להקטרה וכולו להרמה כולו להקטרה צבצרים דאית זהו ממש וכולו להרמה דשן מעובל ושיריי דאמר"י זהו
חנות עושה עיבול מעד הבקר נפקא מן צקר לצקו של לילה והיינו חנות: **אבריים** שפקעו מע"ג גבי מוזבח בו'. צברק המזבח
(שם דף פו.) פריך ה"ד אי דאית זהו ממש אפי' לאחר חנות נמי ואי דאית זהו ממש אפי' קודם חנות נמי לא ומוקי לה צבצרי
מנה"מ וכו' כי הכא ומפ' רש"י התם חציו להרמה ושיריי נמי חציו להרמה ור"י פי' דלא הו ראויין להרמה דלאו דשן יניחו אלל
חציו להרמה דקאמר כעין הרמה שאין ראויין להקטרה וכן משמע צפ' שני דמעילה (דף ט): דדייק התם וכן גחלת שפקעה
מע"ג המזבח לא יחזיר לה ע"ג מזבח יחזיר ומקשי מינה לרב ומשני שחזי גחלת דאית זהו משש"א הלכך יחזיר דלא נעשית מלכות
משמע דאין ראוי לתרום ממנה דאי ראוי לתרום ממנה א"כ לאחר תרומת הדשן אמאי יחזיר הרי נעשית מלכות מיהו היא גופא קשיא
מנא ליה דמייירי לאחר תרומת הדשן דילמא קודם תרומת הדשן איירי דבהא מודה רב דמועלין קודם שנעשה מלכות וי"ל דדומיא דפסולין
דקמתי צדה וכו'ן שפקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר בכל ענין ואפילו קודם חלות ה"נ גחלת איירי בכל ענין ועוד דבסיפא גבי אברים הוא
דנפולג אלל בגחלת לא הפליג דעיבול חשיבא ולא שייך צה לשון הקטרה ולא לשון מוקדה דהא כבר מתוקדה וקיימא ומ"מ יחזיר דלאו
ראוייה להרמה היא דלא חשיבא דשן ואכתבי לא נעשית מלכות הלכך ע"ג מזבח יחזיר דאכתבי לא נגמרה מלכות ובי פקעה לא יחזיר דעל מוקדה
על המזבח משמע דצבר שצריך יקידה יהא על המזבח לעולם ואפי' פקע אלל דבר שח"צ יקידה לא ואת"כ כשחמספין האפר העלמות
לפתוח את יחולן ציהוהי שאלו יהו גחלים וחסור להודיר גחלת מן המערכה ודקאמר דמעילה דחזיר וי"ש דחסור להודיר אלל
דמן המערכות היה נוטל כמשמע בזמ' תמיד שהיה חותה מן המערכות הפנימיות ואיכא למימר דההיא לית צבו משואי אלל
גחלת חיה דאית צה משש"א דהיא אמרינן דחזיר והא דקאמר דמעילה הוא הדין דאפי' אפר לא צעי למימר דהו בגחלת ממש אפי'
לענין חורה דגחלת מחזיר לעולם אפי' לאחר תרומת הדשן דאין מעלין אותה לפתוח אלל אפר מעלין לפתוח אלל לענין מעילה קאמר דהויה
גחלת ור"י דחזיר מיישב פי' רש"י דחזיר להרמה דקאמר אפי' צבצרי לענין זה שהרמה הדשן מתירתן לאוספן לפתוח ולא לענין שיעשה מהן תרומת
הדשן דהא דשן כתיב ויהיו דקאמר רחמנא והרים את הדשן מחלות כדי להמיר אפי' שיריי דמחלות ואליך חשיבי עיבול ואין ראויין להקטרה ואם
ירצה יאספם לפתוח כדי להזיחם מחוץ למחנה אלל אם רוצה להניחם במקום המערכה כדי למרק מלכות שיהו ראויין הם עצמם לתרומת הדשן
עדיין מלכות עליהן הלכך יחזיר דמסתבר למימר דעדיין חסר מהן מרוק מלכות כיון שעדיין אין ראויין לתרומת הדשן והשתא חייב דבשעה שהיו
מאספים את האפר לא היו צריכין לזרז מנחלים [אפי'] לחטות וכן משמע בזמ' תמיד (דף כח): דקמתי האברים (ט) שנמעלו מצבצר סולקין אותן
לגד המזבח וכו' עד החלו מעלין צבצר על גבי תפוח וכו' אלמלא דלא היו מסלקין [אלחן] האברים שלא נמעלו אלל צבצרים חשיבי עיבול ואפי' לנשות:

הכי